

Řidič vysadil čtyři mladíky o dvě zastávky dřív

12.6.2007 Příbramský deník str. 16 Čtenář - reportér

Eva Číhalová Ústecký kraj

Usmějte se...

Čtyřikrát ročně absolvuji v jednom dni cestu na trase Příbram - Šluknov a zpět. Od doby, kdy cestuji veřejnými dopravními prostředky, se na tu cestu moc netěším. Ne proto, že je dost úmorná a než se dostanete na místo určení, musíte 2 - 3krát přestupovat, ale spíše proto, že při přestupu z dálkového autobusu Praha - Varnsdorf hodinu čekáte na další spoj.

Ten objíždí skoro celý Šluknovský výběžek a jeho pasažéři jsou většinou nevyzpytatelní jedinci různého původu, kteří se chovají způsobem vlastním jejich komunitě. A také občas obtěžují otázkami typu: „Nemáš cigá?“ a podobně. Tak už morálně připravená jsem v minulém týdnu čekala na výše uvedeném autobusovém nádraží obklopená místními usedlíky. Chovali se jako vždy - hlasitě, okupovali obě lavičky, smáli se, postrkovali.

Většinou se jednalo o menší školáky vracející se domů. Asi pět minut před odjezdem jsem si všimla, že začínají vyhledávat své autobusové legitimace a dělají celkem bez problémů ukázkový „štrůdl“.

A potom už jsem se nestačila divit! Ti, kteří stáli přede mnou, i ti ostatní, malí i velcí, při vstupu do autobusu slušně pozdravili, ukázali průkazky a stejně slušně požádali o jízdenku. Řidič se střídavě usmíval, občas něco prohodil. Všechny rance byly v klínech, ani jeden se nepovaloval na sedačkách.

Ovšem to, čeho jsem se obávala předem, se nekonalo. Po celou dobu cesty byl v autobuse klid, nově nastupující cestující opět zdravili a ti vystupující na sebe nepokřikovali. Nějak mi to „neštymovalo“. Když jsem s těmi posledními vystupovala ve Šluknově, už jsem si byla jistá, že se jednalo o sympatického řidiče, kterého si všichni považují, a proto ten dobrovolný vnitřní řád.

O pár hodin později jsem se vracela zpět a opět jsem cestovala s domorodci, teď už většinou s těmi „skorodospěláky“, s těmi, co občas potřebovali ta cigá nebo „alespoň many“. Když přijel autobus, opět všichni třímali své měsíční jízdenky a při vstupu do autobusu zdravili. Řidič byl jiný, mladý a opravdu každému na pozdrav odpověděl. V autobuse opět klid. Seděla jsem vpředu na první sedačce a to bylo moc dobře! Podařilo se mi totiž rozlousknout, proč to tak vlastně je, proč nikdo nezvedá hlas a proč se všichni baví tak, že nikoho neruší.

Stalo se v obci se jménem Jiříkov...nastupují 3 lidé, poslední byl rozevlátý mladík romského vzhledu. Nepozdravil a řidiči řekl: „Jeden za patnáct!“ A teď to přišlo! Mladý, pohledný řidič mu klidným, skoro tichým hlasem řekl: „Buď tak hodný, vystup si a přijď ještě jednou. A ber to, jako že jsi host ve slušné společnosti, a tak se taky musíš chovat. Nejdřív pozdrav a pak si vzpomeň, kam chceš jet. Neříkej nám jeden za patnáct, ale prosím, jeden do Rumburku!“

Stalo se! Ten rozhovor byl rozhovorem dvou chlapů, kromě mě ho nikdo nemohl postřehnout, ale sílu měl, protože ten rozevlátý mladík s tmavými vlasy po zaplacení řekl „Promiňte!“

Celou zbývající půlhodinu jsem přemýšlela o tom, jak se taková změna mohla povést, když ještě při mé poslední návštěvě bylo všechno úplně jinak?! A protože Varnsdorf byla konečná nejen pro mne, ale i pro pana řidiče, oslovila jsem ho. Představila se spíše jako **zastupitelka** Příbrami než jako bývalá učitelka. Na moje jasné otázky přišly stejně jasné a zcela jednoduché odpovědi.

Jejich podnik má s **Ústeckým krajem** teprve nedávno podepsanou smlouvu. Jsou ze Semil a jejich přirozeností je jednat s každým slušně a na úrovni. Ovšem totéž vyžadují i od svých zákazníků. Na jejich obhajobu jen řekl, že to trvalo opravdu jen pár dní, než to ti zaostalejší pochopili. Jediný nepopulární zákrok, který musel udělat, že partu čtyř výrostků prostě vysadil dvě zastávky před jejich cílovou stanicí. Důvody pro to měl, překročili celkem 4 body přepravního řádu. Ti kluci se mu za dva dny omluvili.

Trochu naivně jsem se ho zeptala, kde pochytili on i jeho kolegové takové účinné pedagogické manýry. Nechápal, ale nakonec řekl: „Asi máme tu práci rádi, i když si občas zanádáme. Možná že chci, aby si toho ti lidé všimli! Já ty lidi neznám, nemáme na ně žádné osobní vazby, ale slušně se k sobě mohou chovat i neznámí lidé.“

Mně nezbyvá než vyjádřit obdiv k těm, kteří dokážou se svými pasažéry za pár minut jízdy často víc, než někteří rodiče i učitelé, kteří mají v péči své ratolesti několik hodin denně.